

Guanyadors/es del
Districte de Sant Martí
Jocs Florals 2026

**A1. Alumnat del cicle inicial
d'educació primària, prosa**

Hi havia una vegada una princesa, un príncep i una granota que vivien en un castell en un país molt llunyà. La princesa, el príncep i la granota eren molt simpàtics i sempre reien molt. La princesa era molt bella i valenta i el príncep era una mica poruc.

Un dia estaven passejant pel bosc i de sobte va venir un cocodril que tenia molta gana. El príncep es va espantar molt i la princesa li va donar de menjar, però el cocodril tenia més gana i es va menjar a la granota. El cocodril va obrir la boca ben gran i se la va empassar de cop.

El príncep i la princesa es van quedar molt preocupats i van pensar la manera de recuperar a la seva amiga granota. Pensant, pensant van decidir fer-li pessigolles al cocodril i de tantes pessigolles que li van fer, el cocodril va obrir la boca tan gran que la granota va sortir disparada i tots es van fer amics.

Conte contat, conte acabat.

La princesa, el príncep i la granota

Centre d'Estudis Montseny

Xivalier

**A2. Alumnat del cicle inicial
d'educació primària, poesia**

Les onades són grans com un gegant,
es mouen suaus de tant en tant,
pugen i baixen dins del mar
i fan xof en arribar.

Les Onades
Escola Vila Olímpica

Sufis

**B1. Alumnat del cicle mitjà
d'educació primària, prosa**

Fa molt de temps, en el segle XVII, hi havia una bruixa, però no era una bruixa qualsevol, era l'última bruixa que quedava en el món. A més a més tenia poders que li permetien solucionar problemes a la ciutat, de manera que quan hi havia un problema li apareixia un portal on ella podia viatjar i investigar més el que passava.

Un bon matí, la Leila es va despertar molt emocionada perquè era el dia abans de Sant Jordi. Aquest dia va quedar amb els seus millors amics, en Pau, la Carla i la Raquel. En Pau era alt i prim, com la Leila, la Raquel, en canvi, era baixa amb cabells rossos i, per últim, la Carla era alta amb cabells negres.

Quan va arribar es van dirigir al jardí, que era molt gran, i volien jugar al fet i amagat. Però abans de començar a jugar, va aparèixer un portal màgic. De l'ensurt tots van saltar, i després d'uns quants, segons la Leila, es va adonar que era el portal que s'obria quan hi havia un problema a la ciutat. Els va explicar als seus amics quin era el seu poder i que ho provocava. Quan el van entendre, tots quatre hi van saltar al portal i ja no hi eren.

Es van trobar en una aula amb una gran taula, en ella hi havia un paper, la Leila el va agafar i va dir als seus companys que ho havia deixat la màgia.

Al missatge ficava: Estimada Leila, jo soc la teva màgia i t'he deixat aquest missatge perquè hi ha un mag que està fent que la gent del poble s'oblidi de Sant Jordi. Aquí tens la clau per anar a la seva cova i aturar-lo.

Quan la Leila va acabar de llegir el missatge, va agafar la clau i puff!, va desaparèixer i cap a la cova. Ella li va preguntar perquè havia fet això i el mag va dir que ell tenia un drac i en la festa de Sant Jordi tots els dracs eren malvats. La Leila li va dir que l'ajudaria a canviar-ho i que no fes res més dolent. El mag va acceptar i la nena va desaparèixer amb els seus amics.

Van tornar al seu món i van fer una presentació a la seva escola per explicar que els dracs eren bons. Van tenir un Sant Jordi molt feliç. Vet aquí un gat, i vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

La investigació secreta Escola Els Porxos

La màgia de Sant Jordi
Mila Taylor

**B2. Alumnat del cicle mitjà
d'educació primària, poesia**

Alguns dels grans artistes fan pintura
i a d'altres els agrada la costura.

A tots els dona serenitat,
quan el procés han acabat.

Per portar la valuosa obra
alguns utilitzen una paleta
i d'altres una maleta.

Uns amb la tècnica de l'estampat
i d'altres fent un brodat.
Amb una agulla ben afilada
i un pinzell ben pentinat,
tots dos et fan una obra d'art.

Tots tenim l'art a dins,
si el saps treure, seràs feliç.

L'art
Escola Grèvol

Jake
Jac Biosca

**C1. Alumnat del cicle superior
d'educació primària, prosa**

Estimada mare,

Et dedico aquesta carta perquè has fet una cosa que ningú altre podria fer. M'has cuidat amb tot l'amor que has pogut tenir.

Et vull escriure perquè m'has estimat desde que vaig nèixer fins avui. Has fet tantes coses per mi que no puc expressar amb paraules com t'aprecio. M'has ajudat amb els meus estudis de l'escola sempre que has pogut. Has invertit molt diners en fer la meva vida més còmoda i fàcil. Has fet molts sacrificis per mi, i per això et dono les gràcies.

Ja em coneixes i soc una mica mogut, per això, et dono les gràcies per ajudar-me a tranquilitzar-me. Soc la persona que soc, gràcies a tu.

M'agrada molt passar estones amb tu i passejar junts. M'ho passo molt bé i em fas riure molt. M'agrada molt parlar amb tu i compartir moments junts. M'agrada molt quan m'expliques com et sents i quines coses et passen, perquè em sento molt a gust al teu costat.

Mare, t'admiro molt perquè confies molt en mi. Encara que a vegades jo no confio en mi mateix, tu estas sempre segura de mi. Fins i tot quan m'equivoco, em parles amb el cor i em tractes molt bé. Gràcies a tu, soc millor persona.

Carta a la dona de la meva vida

Escola Catalònia

L'amoròs
Maximo Roisman

**C2. Alumnat del cicle superior
d'educació primària, poesia**

Obro els ulls, està tot fosc

A fora sento que algú diu contracció

Veig una llum, allà al final

No sé per què, però hi he d'anar

Sento un plor d'emoció

Un cop al cul i la meva respiració.

A poc a poc, veig borrós

Sento una estranya sensació

Algú m'agafa, no sé per què, però sé qui és

Això, em fa sentir valent.

Papa, Mamà, tinc son, veniu al meu llit i em canteu una cançó?

És clar que si, amor meu, quina cançó vols que et cantem?

Avui no vull cap cançó, vull estar amb vosaltres i viure amb amor.

Fill, que bé, ja tens setze anys.

Costa imaginar com t'has estirat.

Gràcies, mamà. Però avui no vull regals.

Només vull que el pare torni a ser normal.

Les llàgrimes van brotar dels seus ulls cansats.

Ho sento molt, però el teu pare està malalt.

Però no passa res, serem forts i ho superarem.

La vida i la mort

Escola La Mar Bella

Pilar

Emma Sanchez Palomo

**F1. Alumnat de 1r i 2n d'educació
secundària obligatòria, prosa**

La sorra encara és tèbia sota les meves mans, i ressegueixo amb els ulls els plecs que s'hi formen per l'edat. El sol comença a fondre's dins la mar, i el cel s'encén de colors que cap pinzell sabria repetir. La meva neta seu al meu costat, amb les cames primes mig enterrades a la sorra, dibuixant cercles amb el dit.

-Àvia...-em diu fluixet-, què és per tu la mort?

La seva pregunta arriba sense avisar. No m'esperava sentir-la, i em quedo un instant sense saber què dir.

Li agafo la mà petita i la deixo entre les meves.

-La mort, estimada meva, és com aquesta posta de sol.

-Però en les postes de sol, el sol sempre desapareix, com ara ho està fent!-diu arrufant el front.

-El sol, així com algú que es mor, no s'apaga, brilla en un altre lloc, en un que necessita aquesta llum més que nosaltres ara.

-Jo he après -li dic- que la mort no és l'enemic de la vida. És la seva germana. Caminen juntes des del primer dia que neixen. Saber que un dia marxarem fa que cada instant tingui sentit.

Ella calla, però li noto la tremolor en la veu.

-Em fa por no veure't més -diu l'Olivia, i una llàgrima li rellisca galta avall.

Sense pensar-hi, la prenc entre les meves mans, i sento que a mi també m'embrolla una de l'ull. Rellisca galta avall ben calenta i em crema.

La seva por em commou profundament, i la veu em tremola mentre parlo.

-Escolta'm bé, Oli -murmuro-. Quan jo ja no hi sigui i tu no em puguis veure amb aquests ulls tan macos que tens, no voldrà dir que hagi marxat del tot. Seré en tot allò que t'he ensenyat sense que te n'adonis. En la manera com mires el mar, com rius, en cada gest que et fa única... Sempre seré dins teu, encara que no em puguis veure.

Capvespre
Escola Grèvol

Pinzell de somnis
Bruna Dosta

**F2. Alumnat de 1r i 2n d'educació
secundària obligatòria, poesia**

Si jo fos un ocell,
et miraria des de la teva finestra.

No me'n cansaria:
ni nit ni dia,
ni sol ni tempesta.

Si jo fos un ocell,
volaria alt al cel.
Sentiria que tinc el món als peus
i escoltaria, al meu cor, la teva veu.

Si jo fos un ocell,
tot ho cantaria.
I tu, escoltant-me, t'adormiries.
I jo, fins a l'endemà a trenc d'alba, t'esperaria.

I si no fos un ocell,
en aquest cas, viuria d'il·lusions,
et pensaria des de lluny.
No me'n quedaria una altra,
que aguantar-me les emocions.

Si jo fos un ocell
Institut Salvador Espriu

Ocell
Lea Guitart Sinsard

**G1. Alumnat de 3r i 4t d'educació
secundària obligatòria, prosa**

L'autobús avança amb normalitat, amb aquell moviment suau que gairebé et fa venir son. Miro per la finestra sense massa interès, com he fet tantes vegades, veient passar carrers. Tot sembla un trajecte qualsevol, dels de cada dia. El conductor, al davant de l'autobús, trenca el silenci amb una veu tranquil·la: no pots continuar per sempre, hauràs de baixar en algun moment. La frase em sorprèn una mica, però tampoc li dono massa importància. Suposo que ho diu per dir, o que forma part d'alguna mena de broma. Em recolzo una mica més al seient i continuo mirant cap a fora.

A la primera parada, les portes s'obren i veig la Martina. Està asseguda en un banc, amb aquell gest nerviós a les mans que sempre feia quan havia de dir alguna cosa important. De seguida recordo el moment. És el dia que em va dir que marxava a viure fora de la ciutat. M'està parlant, repetint exactament el que va dir llavors, però aquesta vegada ho escolto diferent. En aquell moment només pensava en mi, que la perdria, que tot canviaria. No li vaig preguntar com se sentia, ni si tenia por. Ara sí que ho veig: estava il·lusionada, però també insegura, i jo no vaig ser com hauria pogut estar. Em quedo mirant-la, amb una sensació estranya de culpa. Per un moment penso en baixar, en dir-li tot el que no li vaig dir. Però no em moc. Les portes es tanquen i l'autobús continua.

L'última parada

Institut Salvador Espriu

Herois
Helena Giménez Capdevila

**G2. Alumnat de 3r i 4t d'educació
secundària obligatòria, poesia**

Recordo la meva llibreta de dibuix,
amb els colors brillants que mai s'obliden.
Hi dibuixava el parc del costat de casa,
hi dibuixava la bicicleta del meu pare,
hi dibuixava la veïna que em regalava dolços.

Però el parc ja no hi és,
la bicicleta va fer-se vella,
la veïna s'ha canviat d'habitatge
i la llibreta està tancada a l'armari.

I ara m'he adonat que
la felicitat no només és un dibuix,
sinó tot allò que, en créixer,
he creat amb el meu propi pinzell.

La llibreta de dibuix
Escola Mare de Déu de Núria (EMDN)

Ui
Yu Zhu

El silenci blau del capvespre,
quan el sol s'adorm darrere els turons,
neix d'un sospir de llum tendra
que pinta d'or els últims segons.

La brisa parla fluixa a les fulles
com un secret que ningú no sap
i el riu, amb veu antiga i dolça,
explica històries al seu pas.

Camino lent, amb l'ànima oberta,
recollint instants com flors d'abril,
i en cada batec hi trobo un univers
que em diu que viure és senzill.

La brisa
Institut Icària

Galet
Gal·la Coderch

**H. Conte audiovisual i il·lustrat
per a tot l'alumnat de primària**

UN CARNAVAL A L'HOTEL

Un carnaval a l'hotel
Escola La Caixa

6è - Lladres

Moltíssimes felicitats

Enhorabona per la vostra feina i creativitat.

Continueu escrivint i omplint el món
d'històries.